

— Ви, пане, — почав Бірюк: — мабуть нашого хліба не будете їсти — а у мене крім хліба..

— Я не голодний.

— Ну, то як знаєте. Поставив би вам самовара, та чаю нема в мене.. Піду подивлюся, як там ваша коняка.

Він вийшов і грюкнув дверима. Я вдруге обдивився. Хата здавалася мені ще сумнішою, ніж спершу. Гіркий дух диму тяжко тиснув мені груди. Дівчинка не рухалася з місця і не підводила очей; деколи штовхала вона коліску і несміливо натягувала сорочечку, що зсовувалася з плечей, голі ніженьки висіли, немов не її?

— Як тебе звуть? — спитав я.

— Улітою, — промовила вона, ще більше похнюпившись.

Побережник увійшов і сів на лаві.

— Громовиця утихає, — зауважав він, трохи промовчавши: — коли зволите, я вас проведу з ліса.

Я підвівся. Бірюк взяв рушницю й оглянув її.

— На що се? — спитав я.

— Та у лісі крадуть... Біля Кобилячої Долини рубають дерево, — додав він на відповідь мені.

— Хиба відсіля чути?

— З двору чути.

Ми вийшли разом. Дощик перейшов. Гень, в далечині, ще зібралися важкі купи хмар, зрі-